

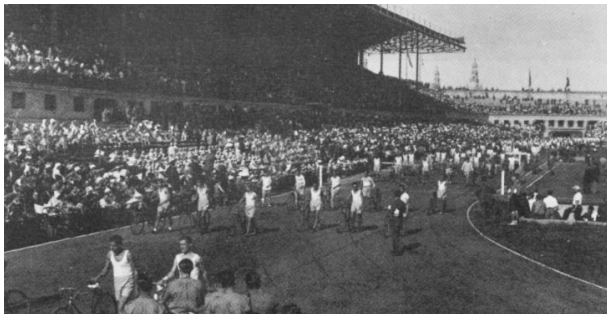


**70 ANYS
DE MOVIMENT JUVENIL
NACIONAL
I D'ESQUERRES
(1931—2001)**



La joventut és un concepte polític que arrenca, com a subjecte actiu, al segle XIX europeu de la mà pionera, principalment, de les organitzacions juvenils de tall socialista, articulant-se, durant la segona meitat de la centúria, al voltant d'aspectes concrets com la formació elemental (mitjançant els ateneus obrers i després dels horaris de treball) i teòrica (en relació al pensament socialista marxista) de la joventut obrera, la equiparació salarial en relació als adults, la millora de les condicions de vida del jove, la rebaixa de la edat mínima per a l'exercici del dret al sufragi...

Catalunya presència la vinculació del concepte juvenil amb el regeneracionisme i la renaixença (segle XIX) essent durant els primers anys del segle XX que els diferents partits s'afanyen a crear sengles seccions juvenils, començant per socialistes i republicans.



Festival atlètic de les JEREC, celebrat el 22 d'octubre de 1933 a l'Estadi de Montjuïc

1. Les JEREC

Tenim constància de l'adhesió de diversos grups més aviat localitzats (com la Joventut 'La Falç', la Joventut Republicana de Lleida...) en successius assaigs aglutinadors (Manifest d'Intel·ligència Republicana...) fins a la seva coordinació/compactació en el marc de les sigles d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC). Aquest planter d'organitzacions, lluny de ser fortuït, s'endinsa en una llarga tradició republicana i federalista que, des del segle XIX cristal·litza en un procés d'unificació que té lloc arran de la Conferència d'Esquerrers Catalanes que se celebra a Sants el març de 1931 i que no només recull l'herència de nombrosos casals lúdico-culturals esquerranistes, republicans i catalanistes, sinó que també suma l'aportació de tres grans corrents de lluita antimonàrquica: el (inicialment) setmanari "L'Opinió" (Antoni Xirau, Joan Lluhí i Vallescà), el Partit Republicà Català (Lluís Companys) i Estat Català (Francesc Macià, Ventura Gassol, Jaume Aiguader).

A partir d'aquest moment, joves de diferents indrets de Catalunya precipiten en una precoç formació política que els conduiria, en alguns casos, a esdevenir subjectes electorals (Ricard Palacín, Artemi Aiguader, Miquel Badia, Carles Duran, Francesc Vallverdú) i de govern (Josep Dencàs). Una joventut finalment adscrita al gran sector d'ERC inicialment predominant d'Estat Català que, en posseir una estructura orgànica més pròpia

(escamots para-militars...) en relació a les altres forces precursors del Partit, es resisteix a la seva assimilació definitiva en el sí d'aquesta nova formació. Així, doncs, des d'abril/juliol de 1931, les ja aleshores anomenades Joventuts d'Esquerra Republicana-Estat Català (JEREC) –primer referent juvenil d'ERC– s'acullen, en conseqüència, a diferents centres-casals-entitats d'ERC començant per aquells que havien estat vinculats amb Estat Català i amb especial força a la ciutat de Barcelona.

Pel que fa al nostre Ponent, mereix especial atenció el paper polític i social de la Joventut Republicana de Lleida. Encapçalada, entre d'altres, per Humbert Torres i Ricard Palacín, aquesta entitat fundada a principis de segle (1900) esdevé a partir de 1907 la veu hegemònica del republicanisme català d'aquelles contrades, introductora del sardanisme a Lleida i promotora popular de l'esport (arribant a gestionar un complex poliesportiu format per l'actual Camp d'Esports de la U. E. Lleida, pistes d'atletisme i de tennis, piscines...) com també d'una profunda cultura cívica...

Després de la transacció que suposa la renúncia a la República catalana en benefici d'un ampli règim d'autonomia, l'any 1932 algunes fraccions com els Elements d'Estat Català, (per la dreta) i Estat Català Partit Proletari (per l'esquerra) s'aparten del tronc central d'Estat Català per anar a raure, els primers al futur Partit Nacionalista Català (que, el 1936, s'aboca a una versió refundada d'un Estat Català organitzat conjuntament amb elements escindits d'ERC) i, els darrers, al Partit Socialista Unificat de Catalunya (després de culminar, el 1936, el segon dels processos d'unificació marxista, conjuntament amb la Unió Socialista de Catalunya, el Partit Comunista de Catalunya i la Federació catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol). Les JEREC continuen fidels a la línia dels deus principals dirigents (Francesc Macià, Ventura Gassol, Jaume Aiguader), als quals fan costat també en la crisi interna d'ERC (gener-setembre de 1933) que acaba amb l'escissió del Grup de "L'Opinió" i la formació (l'octubre de 1933) del Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra (PNRE), erigit en defensor de la integritat dels ideals que havien inspirat ERC en el seu origen en criticar, tant en el Govern de la Generalitat de Catalunya com en ERC, la manca de democràcia interna i el desgast electoral, i condemnar casos de corrupció i d'acumulació de responsabilitats públiques. El PNRE aconsegueix separar alguns quadres i diputats d'ERC i l'adhesió de la



Una de les primeres publicacions de les JEREC

Joventut Esquerrista, que paral·lament s'ha anat diferenciant de les JEREC de Josep Dencàs, Miquel Badia i Artemi Aiguader, sota els següents arguments:

- la creació d'una Joventut d'Esquerra integrada exclusivament per elements joves (criticaven l'elevada edat dels i les membres de les JEREC).

- la formació política (temàtica social i obrera) i la intervenció de la joventut en la política, tenint en compte l'extracció obrera d'una part de l'organització, i el caire d'ERC com a partit de govern; "L'Opinió" creu imprescindible potenciar les anomenades "joventuts" per tal de combatre l'arribisme d'alguns nous militants, adherits posteriorment al triomf electoral d'ERC, i la tendència immobilista dels més antics.

- la crítica a l'actuació dels "escamots" d'Estat Català, que pels seus mètodes d'expressió política s'anaren guanyant entre l'opinió pública l'adjectiu d'organització filo-feixista catalana.

- el projecte d'una Joventut d'Esquerra Republicana de Catalunya, una idea elaborada per Josep Argelès i que, amb el suport de Francesc Serinyà i el lideratge de Rafael Font i Farran, aspira a la creació d'una "joventut" de tot el Partit i no d'un sector determinat (com son considerades les JEREC en aquell moment).

Començant per la Federació de Barcelona, la direcció d'ERC reacciona no reconeixent altra "joventut" que les JEREC, mentre que Alfred Cabanes i Rafael Font -expulsats juntament amb els companys de "L'Opinió"- constitueixen el Comitè Provisional de la Joventut del PNRE, al qual s'hi afegeixen Ferran Ludevid, J. Ma. Lladó i Celestí Morlans.

Curiosament, aquell mateix any 1933, les JEREC son profundament reestructurades sectorialment (seccions Esportiva, de Cultura, Universitària...), treuen al carrer el seu primer portaveu ("Som!") i dissolen els "escamots", a condició de tornar-los a crear si la situació de Catalunya ho requereix (l'habitual soci electoral d'ERC - la Unió Socialista de Catalunya- havia amenaçat, en alguna ocasió de trencar relacions si no es procedia a la dissolució dels "escamots"). Inqüestionablement, les tensions entre les JEREC i la FAI arran de la vaga dels transports de Barcelona (fins a l'assassinat dels germans Badia, el 1936), l'organització dels actes de l'Olimpíada a Montjuïc i l'assalt a la impremta NAGSA (en el qual hi estaven implicats Artemi Aiguader i els "escamots") les havien traslladat a un primer pla d'actualitat entre les restants organitzacions juvenils.

Les conseqüències de la desfeta electoral de novembre de 1933 i dels "Fets d'Octubre" de 1934 no només es limiten a una paràlisi momentània de l'organització (prohibició de la major part de les publicacions, empresonament de quadres...) i la intensificació dels esforços de control per part d'ERC (Carles Pi i Sunyer n'ostenta la Secretaria General, de manera interina, fins a l'alliberament dels líders empresonats), sinó que repercuteixen en la divisió irreversible de les JEREC entre el sector de Josep Dencàs i la resta de la formació, que critica l'actuació general de qui havia estat conseller de Governació de la Generalitat de Catalunya durant aquells desafortunats esdeveniments. Les desavinences es perllonguen fins ben entrat l'any 1936, arribant al seu paroxisme amb la celebració de dos congressos nacionals paral·lels mútuament desautoritzats (maig de 1936).



Les JEREC integren bona part del moviment femení

La mort de Francesc Macià, el desembre de 1933, ja havia agreujat la posició del sector d'Estat Català i, per tant, de les JEREC, sector que es veu progressivament desplaçat fins a la seva separació del conjunt d'ERC i el desenvolupament d'un camí propi a partir de 1936, any que havia de ser el de la celebració del III Congrés Nacional Ordinari d'ERC (convocat per als dies 18 i 19 de juliol). Davant la imminent cita congressual, diferents entitats del Partit adrecen un manifest a "La Humanitat" titulat Acoblament d'Iniciatives (26 de maig de 1936), també conegut amb el nom d'Acció Unificadora de les Joventuts, en el qual es demana la creació d'una Comissió Unificadora de Joventuts amb atribucions interines, la resolució dels problemes interns de les JEREC (especialment a Barcelona) i la fi de les seves repercussions sobre les entitats del Partit mitjançant el reforçament de la disciplina aplicada a les JEREC, que fins al moment han actuat sempre de manera autònoma i en connivència amb un dels sectors d'ERC (Estat Català, branca independentista d'ERC). El corol·lari directe d'aquesta última petició és la proposta d'un canvi de denominació de les "joventuts" amb l'adopció d'unes noves sigles -Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya (JERC)- que reflectissin la seva reconversió en les "joventuts" de tot el Partit.

Començada la Guerra espanyola de 1936 - 1939 i separats els membres d'Estat Català (i les seves Joventuts d'Estat Català), l'antiga escissió del PNRE i la seva Joventut del PNRE retornen a ERC, on les "joventuts" segueixen emprant les sigles originàries (JEREC). Però la data històrica d'aquest manifest unificador serà considerat, en el futur, com un important antecedent de les actuals Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya (JERC).

Al llarg de 1936, i per acabar de consolidar el rentat d'imatge aconseguit després de la separació de les Joventuts d'Estat Català, les JEREC insisteixen en reiterar públicament la seva posició dins ERC com la més esquerrana. La tensa situació social, la pèrdua d'influència entre el jovent de l'època i les referències a la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques (amb el seu recent marc constitucional model envejat arreu d'amplis sectors de les esquerres europees) porta a imaginar la hipòtesi d'un cert viratge cap a l'esquerra per part de les JEREC, sense aconseguir frenar, un cop desfermada la guerra, el procés de pèrdua d'hegemo-

nia de les JEREC en benefici de l'imparable creixement de les Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya (vinculades i, en certa mesura, promotores del Partit Socialista Unificat de Catalunya). Aquestes darreres no només aconsegueixen ocupar gran part de l'espai juvenil d'esquerra nacional i esdevenir la proposta més pragmàtica i oficialment oportuna davant el conflicte bèl·lic: intenten també unificar, sota la seva direcció, tota la joventut organitzada políticament mitjançant la creació, el 1937, del Front de la Joventut (constituït per les pròpies Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya, les Joventuts d'Esquerra Republicana-Estat Català, les Joventuts d'Estat Català, les Joventuts d'Unió Republicana, la Joventut Republicana d'Esquerra-"Izquierda Republicana", la Joventut d'Acció Catalana, la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya, l'Associació Nacional de Dones Joves i el Comitè Català Pro Esport Popular), amb la voluntat d'esdevenir l'única joventut governamental a la Catalunya autònoma, tot aprofitant la posició del PSUC al sí del Govern de la Generalitat i recolzant la política de fronts únics amplis d'aquest partit.

L'acabament del conflicte genera un èxode (amb efectes disgregadors i reductors irreparables en el sí d'ERC) i un buit historiogràfic de 40 anys, sense oblidar una genys menyspreable proporció de militància del Partit exiliada, privada de llibertat i morta en els camps de batalla (una part de la militància de les JEREC i altres associacions juvenils com la Federació Nacional de Catalunya formaren part de la Columna Macià-Companys i d'altres destacaments del que seria l'Exèrcit Popular Regular, juntament amb membres de les Joventuts d'Estat Català), durant la repressió feixista o en la Guerra mundial de 1939 - 1945.

Després de la derrota de 1939, els primers anys de clandestinitat i activisme del maquis, engendren a la Catalunya oficial l'aparició del Front Nacional de Catalunya (FNC) amb l'aspiració de crear un ampli front nacionalista completament nou. No celebra el seu primer congrés fins el 1946 a la comarca del Maresme, però compta amb una secció universitària i amb un aparell armat (pseudo-militar), alhora que edita diversos butlletins ("Per Catalunya", "Horitzons", "Butlletí Interior d'Informació") i assoleix certa força, en part gràcies a l'ingrés d'un sector minoritari d'Estat Català i militants d'altres partits nacionalistes, com ERC (1941). Malaurament, les detencions i la confiscació de propaganda durant l'any 1946, menen aquest projecte vers la davallada.

Com s'ha pogut intuir, Estat Català perd força en benefici del FNC però, tal com donen testimoni portaveus que s'editen com "Circular", "Diari de Catalunya", "EC", "Catalunya" i "Almogàvers", experimenta certa revifalla el 1944, moment en el qual arriba a la Catalunya estricta el seu màxim dirigent (Vicenç Borrell). Una embranzida que deixa constància de l'existència de les Joventuts d'Estat Català.

Amb menor incidència que ERC (amb qui havia mantingut vincles), a les Illes Balears i Pitiuses es refunda Esquerra Republicana Balear (ERB), mentre que, com ja hem vist, el 1941 una part de la militància d'ERC ingressa al FNC. Amb això es defenestra l'intent de refundació del Partit però, depenent dels membres d'ERC a l'"exterior" (de la Catalunya estricta), aquest

reapareix a l'"interior" l'any 1944, mentre Josep Irla ostenta la Presidència de la Generalitat de Catalunya. Durant aquest primer període de dispersió ERC es veu contínuament consternada per fortes discrepàncies internes: el 1945, tingué lloc a l'"interior" una escissió encapçalada per Esquer, contrari a la línia d'enteniment i dependència de la direcció "interior" d'ERC portada a la pràctica amb l'"exterior" (amb els i les membres d'ERC a l'Estat francès) per Jaume Serra (president del seu Consell Directiu). Malgrat tot, ERC es redreçarà a partir del Congrés de reunificació de Tolosa de juny de 1945 i es reactivarà amb la publicació de "Butlletí d'Informació d'ERC", "Resistència" (per part del sector minoritari, el 1946) i, fins l'any 1947, de "La Humanitat"; així com reestructurant les seves 5 federacions (Barcelona-Ciutat; Barcelona-comarques, Tarragona, Lleida i Girona) i reorganitzant les JEREC a la tardor de 1945.

2. Les JERC

A finals de 1976, els elements més joves d'ERC encapçalats per Boi Fuster, Maria Teresa Puigoriol, Jordi Rull i Martí Marcó (mort durant aquells temps per la policia espanyola en un desafortunat incident) engeguen la reconstrucció de l'espai polític juvenil proper a ERC tot adoptant l'apel·latiu oficial, fundacional i definitiu de Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya (JERC). Es tracta de reiniciar una intensa tasca de militància tot i les mancances derivades del fet de moure's dins un estret espai limitat per la hegemonia que en aquells moments ostenten organitzacions com el Partit Socialista d'Alliberament Nacional,... entre l'espectre polític i sociològic del Moviment d'Alliberament Nacional Català d'esquerres.

Durant aquesta primera etapa (1977 - 1987), i per aquest ordre, Jordi Rull, Joan López, Santiago Sala, Dolors Rovira (l'única secretària general en la història de les JERC), Albert Freixa, Joaquim Micó (amb Josep Canela com a president), Francesc Garriga, Jordi Olivella (durant dos anys) i Francesc Xavier Simó són escollits coordinadors-secretaris/secretàries generals.

El febrer de 1987, la "Crida Nacional a ERC" encapçalada per Àngel Colom i Josep Lluís Carod-Rovira engresca centenars de joves a acompanyar-los amb l'objectiu de refundar el Partit sobre els principis del que s'anomenaria explícitament com a "esquerra independentista". És a partir d'aquesta empena que aquests i aquestes joves provinents d'organitzacions com la Crida a la Solidaritat, el Moviment de Defensa de la Terra (MDT) i sindicats estudiantils com l'Assemblea d'Estudiants Independentistes d'Universitat (AEIU) o la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya (FNEC) enceten aquest procés de transformació d'ERC com a nou projecte independentista d'esquerres, a partir d'una completa reestructuració de les JERC.

La recepció de nova militància quadruplica l'organització juvenil existent abans de 1987 i defineix aquell any com una transició fins a la celebració del 10è Congrés Nacional de les JERC (Barcelona, desembre de 1987), sota el lema "La força independentista de futur". L'elecció de Joan Puigercós com a secretari general suposa el punt de partida en la refundació d'unes JERC que, entre 1987 i 1989, prioritzen l'estructura organitzativa interna, l'assentament de les



Joan Puigcercós, Secretari General del 1987 al 1994

bases ideològiques (1988-1989), l'agitació i una nova imatge (amb la presentació, el 23 d'abril de 1989, de la campanya d'incorporació de militància "passa't a la resistència" i de l'encara vigent logotip).

Enfront de l'oposició de la direcció d'ERC del moment a la seva clarificació ideològica, les JERC advoquen pel projecte d'"esquerra independentista" que Àngel Colom pretén relançar mitjançant la presentació de la seva candidatura a la Secretaria General del Partit. El triomf d'aquesta en el 16è Congrés Nacional d'ERC (Lleida, novembre de 1989) suposa la substitució de la direcció autonomista liberal, encapçalada per Joan Hortalà (que, després d'abandonar les sigles de la immediatament creada Esquerra Catalana, acaba ingressant a Convergència Democràtica de Catalunya), per una altra de caire independentista que ve a correspondre's amb les aspiracions d'una joventut l'ingrés de la qual a ERC i a les JERC havien induït. És a dir, ERC assumeix el discurs d'un jovent independentista cohesionat i convertit, alhora, en punta de llança de tot aquest trànsit de reorientació d'un partit que esdevé antic i alhora jove.

Els anys compresos entre 1989 i 1994 són, amb processos traumàtics com les detencions i tortures a independentistes el 1992, els de la unificació d'un independentisme majoritari i pacífic, generador d'una nova il·lusió, que es materialitza en el suport electoral que té ERC en les eleccions autonòmiques al Principat el 1992 amb més de 200.000 vots. ERC aconsegueix descriminalitzar davant l'opinió pública l'independentisme. Pel que fa a les JERC, aquesta voluntat unitària es fa palesa en el lema de l'11è Congrés Nacional (Sitges, març de 1990) –"la unitat independentista"; congrés que reelegeix Puigcercós com a Secretari General, assumeix l'àmbit d'actuació dels Països Catalans i propugna la unificació estudiantil de l'independentisme en un únic sindicat universitari: el Bloc d'Estudiants Independentistes (BEI) que, al llarg d'aquests anys, esdevé la primera força en les principals universitats del Principat i, fins l'actualitat, un dels més influents de tota la Nació (a través de la Coordinadora d'Estudiants del Països Catalans). Però els intents de vincular progressivament les direccions de les JERC i ERC d'aquell temps amb el sindicat estudiantil i, un excés de zel exclusivista per part de la direcció del BEI, interposarà durant un any un cert distanciament entre el conjunt JERC-ERC i el seu referent a la Universitat. Només a partir de l'aposta estratègica de les JERC per la vertebració del Moviment Juvenil, el 1999, la implicació de la militància de les JERC, ara ja dins de la CEPC, torna a ser important quantitativa i qualitativament. La CEPC

surt reforçada del treball dels i les militants de les JERC i s'eviten errors del passat. Es garanteix el respecte mutu i la independència de les organitzacions sense oblidar la coordinació necessària entre les organitzacions que conformem el moviment juvenil.

L'ampliació de la base militant d'ERC es tradueix també a les JERC en un desenvolupament numèric, territorial (amb la significativa implantació a Mallorca, el 1991; el País Valencià, el 1992; així com la Catalunya Nord, Eivissa i Formentera, el 1993) i de les relacions internacionals. En aquesta etapa s'inicia també l'organització de les Escoles Nacionals de Formació i s'obtenen a les eleccions municipals del 1991 10 regidors i 2 consellers comarcals fent-se per primera vegada una campanya electoral pròpia. Arran de les Eleccions autonòmiques de 1992 l'encara secretari general de les JERC Joan Puigcercós surt escollit diputat al Parlament del Principat.

Altres factors d'evolució és l'increment incidència social de l'Organització com el 23 d'abril de 1992 quan les JERC encerclen l'anella olímpica de Montjuïc amb la bandera catalana més llarga del món registrada com a rècord Guinness i que obre la campanya de catalanització dels Jocs Olímpics de Barcelona.

A un altre nivell, el 12è Congrés Nacional (Girona, octubre de 1992) estableix els principis ideològics de l'Organització, reformula els Estatuts i s'aproven les Ponències Organitzativa, Ideològica i Estratègica. Es supera, per exemple, l'organització territorial en províncies passant a les Regions, es recolza la Insubmissió al SMO i s'impulsa des de les JERC una plataforma internacional de joves, el 1994, sota el nom de "Joves per l'Europa de les Nacions".

El reconeixement de les JERC com a organització política juvenil autònoma durant el 18è Congrés Nacional d'ERC a Vic el 1992 i la signatura d'un Protocol de Relacions entre ERC i les JERC el gener de 1993 representen la consolidació i maduresa plenes.

Aquests acords defineixen la relació de les JERC amb ERC reservant a les JERC tots els treballs en l'àmbit juvenil. Aquest treball segueix amb major claredat a partir del 13è Congrés Nacional celebrat a Barcelona el març de 1994 on s'escull David Minoves com a Secretari General en substitució de Joan Puigcercós.

Malgrat que, entre 1994 i 1996, les JERC continuen formant-se ideològicament i elaborant els seus projectes polítics juvenils, la direcció nacional d'ERC, encapçalada per Àngel Colom i Pilar Rahola, inicia un allunyament respecte a les JERC degut a les discrepàncies sobre mètodes d'actuació i pràctica política, que està mancada per part d'ERC del rigor i la seriositat exigibles a un projecte d'Alliberament Nacional. Això provoca la crítica de les JERC i ERC reacciona vulnerant el Protocol de Relacions, signat anteriorment, fent activitat juvenil al marge de les JERC i congelant la subvenció econòmica anual.

Després d'haver intentat un infructuós acostament de postures amb la direcció d'ERC, les JERC responen a aquesta situació amb un reforçament intern que es fa palès al Congrés Federatiu de les JERC-Barcelona (març de 1996) i en el 14è Congrés Nacional de Tarragona l'abril de 1996). Camil Ros és escollit nou Secretari General i manifesta públicament el seu suport a la candidatura de Josep Lluís Carod-Rovira de cara al 21è

Congrés Nacional d'ERC a Vilafranca del Penedès on s'havia d'enfrontar en un principi a la d'Àngel Colom. Aquest ,però, deixa el partit sobtadament amb altres dirigents, alguns militants, regidors, 3 diputats al Parlament del Principat i Pilar Rahola diputada al Parlament Espanyol, per crear el denominat PI (Partit per la Independència). Aquesta serà una iniciativa totalment personalista sense cap base social que acaba esgotant-se en liquidar-se el cicle electoral 1995/1996-1999/2000. Carod-Rovira és escollit, finalment, Secretari General d'ERC en aquest Congrés Nacional de Vilafranca del Penedès.

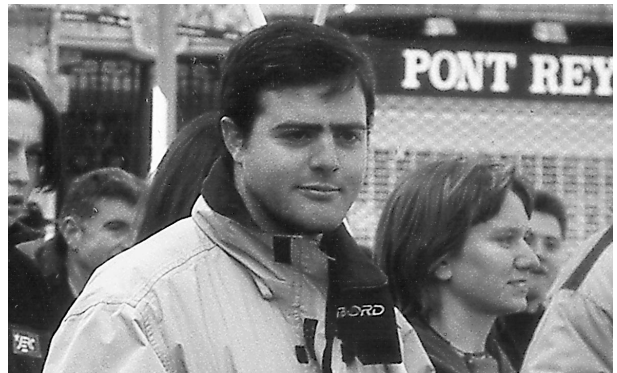
1997-2001 L'aposta pel moviment juvenil

Després de la fugida dels "líders" Colom i Rahola, ERC fa una aposta estratègica per tal que l'esquerra independentista vertebrí una autèntica Esquerra Nacional en tots els fronts de lluita, capaç de superar el sucursalisme, i d'estar al servei de les classes populars dels Països Catalans. En aquests moments les JERC consideren que s'està acabant una etapa històrica dins les relacions ERC-JERC en particular i l'independentisme en general, possibilitant que ERC assumís progressivament tots els postulats tradicionals d'esquerra independentista de les JERC:

- Els Països Catalans com a marc de treball polític i de transformació, esdevenint el subjecte de l'alliberament nacional.
- Realització un projecte i una pràctica política nítidament d'esquerres, referent de les classes populars i allunyat de l'ombra pujolista, amb la mobilització com a estratègia de resposta social.
- Estructuració d'ERC com un front polític on totes les sensibilitats d'esquerres i independentistes hi puguin ser representades.
- Vertebració i dinamització de la xarxa d'organitzacions i espais d'interrelació social i comunicacionals que desenvolupin el MCAN.
- Un lideratge no personalista i seriós

Les JERC s'havien dedicat prioritàriament els últims anys a incidir dins d'ERC degut a la difícil situació per la que passava el partit. Ara, tancada una etapa, els sectors més joves de les JERC creuen que és hora de centrar la major part de la dinàmica política i d'incidència social de les JERC cap a la joventut. Durant els anys 1998 i 1999 es produeixen tots aquests debats al haver-hi canvis en la Direcció Nacional anterior, entrant una de més jove en el 15è Congrés Nacional de les JERC a Manlleu. Uriel Bertran és escollit nou Secretari General amb 21 anys. Aquest canvi provocarà tensions internes de caire generacional que no es resoldran fins al Congrés de Calella el desembre de 1999 amb l'aprovació definitiva de l'estratègia "Construïm el Moviment Juvenil" i el reforçament de la Direcció Nacional escollida a Manlleu que és reelegida.

La nova estratègia aprovada al Congrés de Calella



Uriel Bertran, actual Portaveu Nacional de les JERC

defineix el que serà la prioritat absoluta de l'organització en el futur: la millora de les condicions de vida dels i les joves des d'una anàlisi independentista i una estratègia de mobilització popular, amb el trencament del marc constitucional i estatutari actual i l'assoliment d'un Estat propi, com a elements imprescindibles de cara a poder garantir els drets socials bàsics (entre ells el dret col·lectiu a la independència) de la joventut catalana.

Es canvia l'estructura organitzativa simplificant-la i desjerarquizant-la passant, per exemple, el Secretari General o els Presidents Regionals a denominar-se simplement Portaveus. S'introdueixen els conceptes de militància integral i de doble militància, adoptant-se un compromís més elevat i impulsant, dinamitzant o participant, cada militant, en organitzacions sectorials (sindicals, estudiantils, veïnals, solidàries, culturals i de defensa de la llengua, etc...). S'aposta per crear espais de participació juvenil com seran els Tio Canya o les Acampades d'Arbúcies i Carrascar amb més de 12.000 joves assistents entre les dos, l'any 2000. Es creen mitjans de comunicació propis com el Pamflet i el Llampec i es convocarà a partir d'ara a totes les mobilitzacions populars ,impulsant-ne de pròpies, com la del 6 de desembre del 2000 contra la Constitució Espanyola on participen més d'un miler de joves com destaquen el mateixos mitjans de comunicació. Això sense oblidar el treball dins d'ERC.

L'esforç organitzatiu i polític d'aquests anys ha estat molt gran. Les JERC han aconseguit ,gràcies exclusivament al seu propi treball, un creixement molt important de militància i el seu màxim d'incidència social i popularitat de la seva història recent. Haurà de ser per a ERC un exemple de pràctica política a complementar amb la institucional.

Aquests, però, només són els inicis d'un projecte que ,venint de lluny, ha dit definitivament prou a Espanya i França. Tenim molt a millorar, noves estructures per crear i més capacitat d'incidència social, organització i mobilització per generar. Però hi ha una cosa clara, ens trobem en un camí il·lusionant sense retorn. Caminant, potser durant 70 anys més, amb força, cap a l'horitzó. Allà hi ha escrita una paraula: llibertat!

